

— Защо пъкъ мене ще изядешъ? Слѣдъ мене иде Вити рога, него изяжъ, че нѣщо да разберешъ.

— Добрѣ, върви си и ти!

Заминалъ си и той. Слѣдъ малко иде третиятъ— Вити рога. Тропъ, тропъ, тропъ — затропалъ по моста и той.

— Хей, кой тропа тѣй? — извикалъ вълкътъ.

— Азъ съмъ най-голѣмиятъ козелъ. Вити рога, — казалъ съ силенъ и дрезгавъ гласъ козелътъ.

— Азъ ще те изямъ! — казалъ вълкътъ.

— Хайде, приготи се. — отвърналъ козелътъ. — Отваряй уста да ме глътнешъ.

Вълкътъ послушалъ. Отворилъ уста, замижилъ очи и чакалъ.

Козелътъ се засилилъ и „бухъ“! вълка съ рогата въ корема, изтърбушилъ му червата и го оставилъ.

— Слѣдъ това отишелъ при другаритѣ си въ гората, пасли и играли, станали тлѣсти, мазни и яки.

М. Д. Няколовъ.

